

nogle ærede Medlemmer i Salen stillet Forslag om en derfra noget afvigende Redaktion af bemeldte Paragraf. Udvalget har ikke havt Leilighed til at konferere indbyrdes om dette Forslag, og jeg skal derfor ikke udtale nogen Mening om det, idet jeg afventer, hvad der fra den høitærede Ministers og vedkommende Forslagsstilleres Side derom vil blive yttret. Forskjellen — det kan jeg dog maaffe bemærke — er i Realiteten ikke stor. Hovedforskjellen forekommer mig, saaledes som jeg løselig har kunnet opfatte ved at se Uendningsforslaget igjennem, at være den, at dette Uendningsforslag optager i Lovens Indhold det, som efter vort Forslag er henvist til Betænkningen. Uendningsforslaget under Nr. 8 gaar ud paa en anden Redaktion af § 55. Udvalget gaar ud fra, at denne Omredaktion i Virkeligheden kun bringer den sande Mening af § 55 frem, saaledes som den maa antages at være, og vi have derfor kun kunnet betragte dette Forslag som et blot Redaktionsforslag. Det Samme gjælder om Forslaget under Nr. 9, om hvilket jeg i alt Fald anser det for givet, at det, der her er sagt i Uendningsforslaget, maa være Paragrafens virkelige Mening. Og saa Forslaget under Nr. 10 er, som de ærede Herrer ville se, en slet og ret Redaktionsforandring. Hvad Forslaget under Nr. 11 angaar, da indeholder det i Virkeligheden en Skjærpelse paa en vis Maade, idet det er forekommet Udvalget, at det ikke var rigtigt at lade de nære Slægtninge, om hvem der her var Spørgsmaal, blive aldeles frie for Straf, naar de undlode at anmelde en saa overordentlig farlig Forbrydelse som den, hvorom der her var Tale — forræderisk Foretagende eller Spionering for Fjenden. Senere hen kommer det Samme frem, men der er der Spørgsmaal om mindre farlige Forbrydelser, hvorfor vi der have troet, at det kunde blive ved Lovforslagets Regel. Paa det Punkt derimod, som jeg her figter til, have vi troet at burde foreslaa den strengere Bestemmelse, som findes under Nr. 11. — Forslaget, som findes under Nr. 12, gaar alene ud paa nærmere at forklare, hvad der maa forståas ved „at give Signal“. Dette stemmer tillige med et

tidligere. Udkast, der i sin Sid har været Thinget meddelt. Forslagene under Nr. 13, 14, 15 og 16 gaa ud paa at forbinde Nedsættelse i de Meniges 2den Klasse med de forskellige Forseelser, hvorom der her er Spørgsmaal, nemlig Nøtning, Simulation, foregiven Sygdom osv. Jeg har allerede tidligere, da vi talte om andet Kapitel, tilladt mig at udtale de Grunde, der have bevæget Udvalget til at foreslaa en saadan Udvidelse af Straffen af Nedsættelse i de Meniges 2den Klasse. — Forslaget under Nr. 17 er allerede afgjort ved Thingets Afstemning, saa jeg skal ikke opholde mig derved. — Forslaget under Nr. 18 er en blot Redaktion; det gaar ud paa ved Omfætning af Ordene i § 108 at skabe en Definition af Begrebet Mytteri, som kan antages for nogenlunde tilfredsstillende. Det vil nemlig erindres, at det ved den foregaaende Behandling her i Salen var en Indvending, der blev fremsat mod Lovforslaget, at Mytteribegrebet ikke med tilstrækkelig Klarhed kunde udledes af Lovforslaget. — Forslagene under Nr. 19 og 26 gaa ud paa at bringe Hensynet til vedkommende Gjerningsmands Subjektivitet noget stærkere frem, end Tilfældet var efter Lovforslaget. Vi have ment, at i de Forhold, der omhandles i de Paragrafer, hvortil Forslagene ere stillede, burde der opstilles den Fordring, at Vedkommende i ethvert Tilfælde have burdet kunne indse, at hvad han foretog sig, kunde have den og den bestemte Følge, og vi have derfor stillet disse to Forslag. — Hvad Forslaget under Nr. 20 angaar, da er det motiveret ved den Forbindelse, der er mellem §§ 120 og 118. § 118 har den Bestemmelse, at den, der forsætlig skiller sin Foresatte ved Livet, skal selv have sit Liv forbrudt, og § 120 bestemmer, at den, der udøver saadan Vold mod sin Foresatte, at han omkommer, ogsaa skal have sit Liv forbrudt. Det ses altsaa, at man i disse to dog noget forskellige Tilfælde har fastsat den selvsamme Straf. Det er forekommet Udvalget, at der havde været Grund til at gjøre Forskjel i denne Henseende, og man har derfor stillet Forslaget under Nr. 120, der gaar ud paa, at Straffen for det her nævnte af de i § 120 ommeldte Tilfælde efter Omstændighederne skal kunne